

Hồi 13

Ly hợp thân công

Thanh Lam bỗng thấy người rung động một cái thật mạnh, chàng đành định kháng cự, nhưng thấy chân tay mình mấy không sao cử động được. Đồng thời chàng thấy đầu óc mình vẫn tỉnh táo, nên mọi cử chỉ của ông già như thế nào, chàng đều thấy hết. Chàng thấy ông già dùng hai tay một lúc điểm luôn vào ba mươi sáu đại huyệt của mình, điểm xong, người chàng mỗi một không còn chút hơi sức nào cả, mồ hôi toát ra như tắm vậy. Trong lúc mơ mơ màng màng, chàng cảm thấy nơi Bách Hội huyệt có một luồng hơi nóng đưa ra chạy khắp mình mấy hơi nóng đó đi tới đâu, chàng cảm thấy dễ chịu tới đó. Chàng tưởng tưởng như đang đi lơ lửng ở trên mây cao vậy. Lúc ấy chàng lại nghe thấy ông già quát bảo:

- Xong rồi, cậu mau ngồi dậy điều công vận khí đi. Nhưng đừng có lên tiếng nói nhé.

Thanh Lam biết mình đã gặp được dị nhân. Ông già đã dùng bốn thân chân khí đả thông kinh mạch. Chàng không dám chạm trề vội ngồi dậy vận công điều thức ngay. Chàng cảm thấy luồng hơi nóng ở trong người đã đi qua được Nhâm Đốc hai mạch, nên mừng rỡ khôn tả. Đồng thời, chàng cũng thấy Sinh Tử Huyền Quan của mình không cần dùng tới nội lực tấn công mà cũng phá nổi, chàng càng mừng rỡ thêm. Vận công điều khí một hồi, chàng mới đứng dậy quì xuống vái lạy ông già và nói.

- Cảm ơn lão tiên bối đã trợ giúp cho tiểu bối...

Ông già không đợi chờ chàng nói dứt, đã vội xoa tay nói:

- Cậu đứng dậy, lão phu hỏi cậu điều này.

Thanh Lam vội tuân lời, cung kính đứng dậy. Ông già vội nói:

- Cậu có biết lão phu là người thế nào của Triển Nguyên Nhân không.

- Tiểu bối ngu muội, xin lão tiên bối nói rõ cho tiểu bối được hay.

- Triển Nguyên Nhân là đồng môn sư đệ của lão phu. Mười bảy năm về trước y làm méch lòng phái Tần Lãn, vì thấy sự liên can của hai phái rất mật thiết, lão phu mới bảo y mai danh ẩn tích lui ra khỏi giang hồ. Trong bấy nhiêu năm nay lúc nào lão phu cũng nhớ

tới y, không ngờ mười bảy năm trời đó Triển sư đệ vẫn giữ được lời dạy bảo của lão phu, nhưng hai phái vẫn không sao hòa hảo với nhau được. Trái lại càng ngày càng thấy nứt rạn thêm.

Thanh Lam nghe nói tới đó mới biết ông già này là đại sư bá Không Không Nhi, chàng liền quì phục xuống đất vái lạy và nói:

- Thế ra lão tiên bối là Không Không lão tiên bối đấy. Xin thứ lỗi tiểu bối vì tội vô tri.

Vì chàng chưa được chính thức nhập môn, nên không dám gọi ông ta là sư bá.

Ông già gật đầu, đáp:

- Phải, người ra vẫn gọi lão phu là Diệụ Thủ Không Không . Cậu có biết tại sao Triển sư đệ truyền thụ bốn môn tâm pháp cho cậu mà không dám nhận cậu là môn hạ của phái Không Động là vì sao không?

Thanh Lam đáp:

- Tiểu bối vẫn thường nghe Triển lão tiên bối nói: “Trên giang hồ các môn các phái đều có lệ riêng. Có môn phái phải được phép của người chưởng môn đã mới được thu đồ đệ”. Tiểu bối đoán chắc có lẽ vì thế mà Triển lão tiên bối chưa dám cho tiểu bối bái sư cũng nên.

Không Không Nhi cười ha hả, đáp:

- Cậu khá thông minh đấy. Sao bây giờ ở trước mặt lão phu cậu lại không đổi giọng đổi giọng gọi lão phu?

Thanh Lam mừng rỡ vô cùng, bụng bảo dạ rằng:

“Sao ta hồ đồ đến thế. Vị ở trước mặt ta chả là người chưởng môn là gì? Và chả là đại sư bá của ta ư? Sao ta không yêu cầu ông ta ngay, lại còn để cho ông ta phải lên tiếng nói như thế?”

Nghĩ đoạn, chàng vội quỳ xuống vái lạy:

- Đệ tử Giang Thanh Lam bái kiến đại sư bá ban ơn cho.

Lần này Không Không Nhi mới chịu nhận toàn lễ của chàng và sầm nét mặt lại, nói:

- Từ nay trở đi, sư diệt đã là đệ tử chính thức của phái Không Động rồi. Quý hồ sư diệt biết thân thủ luân lý đạo đức, giới dâm, giới sát vạ bất đắc dĩ mới được ra tay giết người không được thị tài hà hiếp người, cậy mạnh hiếu thắng. Tuy bốn môn không có viết rõ giới điều ra, bắt môn hạ đệ tử tuân theo, nhưng kẻ nào tác ác, không những bị thu hồi võ công, mà còn bị xử tử là khác. Sư diệt nên nhớ kỹ những huân điều này.

Thanh Lam vâng vâng dạ dạ luôn mồm, Không Không Nhi nói tiếp lại nói tiếp:

- Sư điệt đã được uống Khảm Ly đơn, vừa rồi lại được bổn thân chân khí của sư bá giúp sư điệt đã thông sinh tử huyền quan. Như vậy bây giờ chân lực của hiền điệt đã mạnh hơn trước mấy bội rồi và sư điệt chỉ cần sử dụng những pho quyền và kiếm của sư phụ truyền thụ cho, cũng đủ ra đối phó với đời rồi. Nhưng mối thù oán cũ của Triển sư đệ với phái Tần Lãnh chưa hòa giải xong, bây giờ lại còn kết thù mới với họ. Nghe nói phái Tần Lãnh định đến Tết Đoan Ngọ sang năm sẽ mới sư phụ của hiền điệt đến Ngao Sơn để dứt khoát những mối thù cũ. Vụ thị phi này cũng không phải là do sư phụ của hiền điệt vì việc cá nhân mà gây thù hấn với họ đâu. Sự thực là vì tính mạng của mấy chục vạn sinh linh của hai châu nên sư phụ của hiền điệt mới phải mang thù mang oán như thế. Vả lại, việc này không riêng gì một mình sư phụ của hiền điệt mà trong đó còn có nhiều người khác nữa. Lão phu tuy là sư huynh nhưng không tiện ra mặt, huống hồ đối phương có dám chính thức gây chiến với phái Không Động chúng ta đâu? Bây giờ lão phu truyền thụ cho sư điệt một pho võ công khó nhất của bổn môn, pho võ công ấy tên là “Ly Hợp Thần công” huyền quan của sư điệt đã thông rồi, chỉ cần gắng sức luyện tập là sẽ thành công ngay.

Từ khi Thanh Lam nghe thấy Hầu Trường Thứng với Hoa Di Lạc nói chuyện với nhau ở trên tửu lầu, có nói tới việc phái Tần Lãnh định Tết Đoan Ngọ sang năm sẽ dứt khoát với Thầy đồ Thư. Chàng đang không hiểu nguyên nhân ra sao, trong lòng áy náy vô cùng, và cũng không biết cả địa điểm họ định ở đâu nữa? Bây giờ chàng mới nghe thấy đại sư bá nói không những cho phép mình được dự trận đấu ấy mà còn có ý muốn nhờ tay mình để đối phó với người của phái Tần Lãnh, mình ngẫu nhiên được chính thức gia nhập phái Không Động được đã thông Sinh tử huyền quan và còn được truyền cả pho võ công “Ly Hợp Thần công” nữa. Như vậy chàng không sung sướng sao được, nên chàng cung kính đứng yên.

Không Không Nhi lại nói tiếp:

- Ly Hợp Thần công là một pho tuyệt học vô thượng của bổn môn, ít nhất cũng phải luyện tập liền ba tháng mới thành công được giai đoạn đầu. Ngoài ra, lão phu lại còn truyền thụ cả Đàn Chỉ Kim

Hoàn cho sư diệt nữa, gọi là món quà của sư bá lần đầu tiên gặp sư diệt.

Thanh Lam vẫn nghe Thầy đồ Thư nói Đạn Chỉ Kim Hoàn là môn tuyệt kỹ của Không Không Nhi, đã làm cho ông ta khét tiếng giang hồ. Môn ám khí này, khi ra tay ném ra viên thiết đạn cùng bay đi một lúc, không những viên nào cũng trúng đích, mà khi ném rồi còn thâu lại được.

Vì thế mà Không Không Nhi mới được thiên hạ ban cho một biệt hiệu là Diệu Thủ Không Không. Bây giờ Thanh Lam nghe thấy đại sư bá hứa sẽ dạy cả môn tuyệt kỹ ấy cho mình, chàng vừa kinh ngạc, vừa mừng rỡ khôn tả.

Không Không Nhi nói xong, móc túi lấy ra ba viên kim hoàn bóng nhoáng ra đưa cho Thanh Lam, một mặt giải thích cách sử dụng như thế nào, vận sức như thế nào và cách ném rồi lại thâu lại được.

Thanh Lam lắng tai nghe và nhớ cho thật kỹ.

Truyền thu môn kim hoàn bay cho Thanh Lam xong. Không Không Nhi lại bảo Thanh Lam ngồi xuống, và đáp:

- Bây giờ lão phu truyền thụ “Ly Hợp Thần công” cho sư diệt. Trước hết, sư diệt phải rõ nguồn gốc của pho võ công này đã. Ly Hợp Thần công là do Tiên Thiên thái cực mà ra. Thái cực động thì sinh ra lưỡng nghi, lưỡng nghi là nhất âm nhất dương, các thứ học thuyết trên thế gian này đều không sao thoát khỏi phạm vi của hai chữ Âm Dương ấy. Nguyên lý của hai chữ Âm dương là động, tĩnh, nhu, cương, chính phản, hư, thực, và cũng là tác dụng của Ly với Hợp. Cho nên Ly Hợp Thần công cũng như nghênh tụ không khí thành sức có thể phá nổi bất cứ vật gì dù cứng đến đâu, môn võ công đó cũng phá tan được. Lại có thể dẫn sức trở về hư vô, tức là từ cái động sang tĩnh, nghĩa là gặp sức của đối phương mạnh đến đâu cũng không sợ, ta cũng có thể làm cho luồng sức ấy tản mát hết, cho nên ly hợp, hợp tức là ly. Ly hợp tùy theo ý muốn của mình, và mình muốn chống cự kẻ địch bằng cách nào cũng được.

Không Không Nhi giải thích chân lý của pho Ly Hợp Thần công cho Thanh Lam nghe. Lúc này Thanh Lam mới biết võ công của môn quả thực thâm ảo khôn lường. Chàng ngồi yên lắng tai nghe như ngây như ngất, trong lòng mừng rỡ không thể tưởng tượng được.

Không Không Nhi đưa mắt liếc nhìn Thanh Lam tủm tỉm cười và nói tiếp:

- Với tư chất và với công lực của hiền điệt bây giờ chỉ cần khổ công luyện tập ba tháng là đã luyện được hai ba thành hỏa hầu ngay với hai ba thành hỏa hầu ấy, hiền điệt cũng đủ đối phó với người của phái Tần Lãnh rồi.

Nói xong, ông ta lại đọc khẩu quyết cho Thanh Lam học, và đọc tới đâu lại giải thích tới đó. Cũng may Thanh Lam đã có đôi chút căn bản về nội công tâm pháp của phái Không Động rồi, tuy Ly Hợp Thần công này hơi khác một chút, nhưng dầu sao vẫn dễ học hơn, cho nên Không Không Nhi chỉ giải thích có một lần, chàng đã thấu hiểu ngay.

Truyền thụ xong pho Ly Hợp Thần công cho Thanh Lam rồi Không Không Nhi nói tiếp:

- Từ giờ trở đi, hiền điệt cứ theo khẩu quyết đó mà luyện tập. Phải chăm chỉ luyện tập đừng nên phụ lòng lão phu. Bây giờ hiền điệt hãy xuống núi, mua những lương khô và đồ cần dùng để sử dụng trong ba tháng rồi đem lên trên này mà luyện tập. Lão phu còn có việc đi xa, sau Tết Đoan ngọ hiền điệt bảo sư phụ lên núi Không Động gặp lão phu.

Nói xong, chỉ thấy vai của ông ta khẽ rung động một cái người đã ra khỏi hang động rồi.

Thanh Lam vội đuổi theo ra, nhưng đã thấy ông mất dạng rồi.

Thanh Lam đứng ngẩn người ra giây lát rồi theo lời dặn bảo của ông ta, xuống núi mua ít lương thực, rồi quay trở lên, chui vào trong hang để luyện tập Ly Hợp Thần công. Nhưng chàng vẫn nhớ nhung Hồng Tuyền cô nương luôn luôn. Ngày Đại hội Tết Đoan Ngọ sang năm, chắc phái Tần Lãnh đã mời rất nhiều người tới giúp sức. Sư phụ mình ẩn tích mai danh rút lui ra ngoài giang hồ đã mười bảy năm rồi, ngoài thường rất ít đi giao thiệp với người khác, chàng biết sư phụ mình không khi nào lại chịu đi kiếm người tới giúp sức đâu. Đến lúc đó thế nào chỉ đi phó hội một mình mà thôi. Và lại Đại hội ấy có liên can tới danh dự của phái Không Động vậy phải thành công chứ không được thất bại. Chàng càng nghĩ càng nhận thấy trách nhiệm của mình rất nặng nề nên tạm thời phải bỏ mọi sự luyện ái cá nhân sang bên mà cố công luyện tập hai pho võ công của sư bá mới truyền thu cho.

Thoạt tiên chàng tưởng luyện Ly Hợp Thần công vậy chắc không khó khăn gì mấy. Ngờ đâu tới lúc chính thức tập mới biết khó,

nhất là trong lúc hô hấp hình như có một sức mạnh theo hơi thở của mình đưa ra đụng vào vách đá phản chấn lại tức thì khiến cho người chàng cũng phải lảo đảo mấy cái tới khi dứt hơi mới cảm thấy đàng vách đá như có một sức mạnh hút người mình đi vậy. Chàng ngạc nhiên vô cùng bụng bảo dạ rằng:

“Sao đại sư bá bảo môn võ công này rất khó luyện mà ta vừa mới tập đã có phản ứng nhanh đến thế được?”

Nhưng chàng có biết đâu Triển Nguyên Nhân truyền thụ nội công tâm pháp cho chàng vô hình chung chàng đã luyện tập được căn bản rất thâm hậu rồi. Sau chàng lại được uống viên thuốc Khảm Ly đơn và lại được Không Không Nhi đả thông cho Sinh Tử huyền quan cho, chỉ những cái đó người thường dù có luyện sáu mươi năm cũng chưa chắc đã bằng chàng?

Nên bây giờ chàng mới luyện tập đã có sự phản ứng nhanh chóng như thế.

Thời gian trôi qua rất nhanh, thoáng cái đã được nửa tháng. Thanh Lam cảm thấy sức phản chấn với phản hấp của mình càng ngày càng mạnh. Chàng ngồi yên một chỗ, chỉ hô hấp một cái, người chàng có thể bay rời khỏi mặt đất. Như vậy đủ thấy sự tiến bộ của chàng nhanh chóng biết bao nhưng chàng cũng không dám lười biếng chút nào vẫn tiếp tục khổ luyện như thường. Như vậy lại qua được nửa tháng nữa, sức phản chấn bỗng giảm mất hẳn. Thanh Lam không hiểu mình đã tiến bộ hay la thoái quá, vì không có ai để thử thách với mình nên chàng không sao biết được....

Chàng ở trên núi ấy hàng ngày ngoài sự luyện tập Ly Hợp Thần công lại còn luyện kiếm với Đàn Chỉ kim hoàn. Vì chăm chỉ luyện tập, chàng cảm thấy thì giờ trôi qua rất nhanh, thoáng cái đã được ba tháng. Lúc ấy đã là đầu mùa xuân rồi. Chàng nghĩ tới dựng dì và biểu ca, rồi lại nghĩ tới Lan Nhi người bạn mới quen và vợ chồng Văn Úy. Tất nhiên không ai bằng Hồng Tuyền cô nương. Mỗi lần nghĩ tới nàng ta, chàng lại nghĩ tới câu nàng dặn bảo “Nên cẩn thận giữ gìn sức khỏe nhé”

Chàng thấy mình đã luyện tập được ba tháng rồi, liền giơ tay lên gạt vách đá để dùng kiếm khắc mấy chữ ở trên vách làm kỷ niệm. Ngờ đâu tay chàng gạt tới đâu, những mẩu đá lởm chởm đều vụn như cám tới đó, vách đá đã phẳng lì như người ta ta dùng dao dẽo gọt cho bằng phẳng vậy. Chàng giật mình kinh hãi, không ngờ

mới trong ba tháng ngắn ngủi như thế mà công lực của mình đã tiến bộ như vậy. Chàng thử dùng ngón tay viết lên vách xem, quả nhiên tay chàng ấn tới đâu vách đá đã lõm sâu tới đó, và mỗi đường chỉ ấy đều sâu chừng bốn năm phân. Lúc này chàng mới biết oai lực của Ly Hợp Thần công lại lợi hại như vậy, chàng mừng rỡ như điên như khùng, liền nhanh tay viết luôn năm chữ thực lớn:

“Tam nguyệt như nhất nhật”

Rồi chàng quỳ xuống, hướng vào trong động vái mấy lạy rồi đi ra bên ngoài tới cái lều tranh của chàng đã lợp lên, dắt ngựa và đóng yên cương hẳn hoi, nhưng khi chàng phi thân lên trên mình ngựa, lại không biết nên đi về phía nào trước. Sau cùng, chàng đành để mặc cho con ngựa tự nó đi. Đi được hơn mười dặm, chàng cảm thấy khát, bỗng trông thấy phía đằng trước có một con suối. Chàng vội xuống ngựa, dùng tay múc nước lên uống bỗng nghe thấy từ trong rừng ở phía bên phải, tiếng thiếu nữ quát bảo:

- Người còn bảo không phải là người tồi bại. Sao người lại nghe lỏm người ta ca hát làm chi?

- Ô, cô nương, vì tôi nghe thấy tiếng ca rất hay của cô nương nên tôi mới tới đây. Tôi ... tên là Ôn Hoàng...

- Bước ra đằng khác. Tôi không cần biết tên của người làm chi.

- Ủa! Vừa rồi cô chẳng ca câu: “Bài ca này hát cho chàng nghe...” là gì?

Thanh Lam tưởng một đôi nam nữ đang nói chuyện tình với nhau ở bên rừng, chàng đang định bỏ đi, bỗng nghe thấy một tiếng kêu “bộp” rất rõ ràng từ trong rừng vọng ra, đúng là tiếng bạt tai rồi.

Người đàn ông bị tát, tức giận khôn tả, liền quát tháo:

- Con nhãi kia. Mi táo gan thực. Dám đánh người phải không.

- Đáng lắm, đáng lắm. Xem người có còn dám nói bậy nữa không.

Thiếu nữ cười khúc khích, nói như là đùa vậy, chứ không có vẻ gì là tức giận thực sự hết. Thanh Lam nghe thấy tiếng nói của thiếu nữ ấy có vẻ quen thuộc lắm, liền ngừng chân lại xem là ai.

Chàng lại nghe thấy người đàn ông tuy tức giận nhưng vì thấy thiếu nữ cười khì, hình như y không sao nổi giận được nữa, lại cười “hi hi” và nói tiếp:

- Ủa. Cô nương... cô thực... tinh nghịch.

Thanh Lam muốn biết rõ hai người là ai? Liền rón rén đi tới cạnh rừng, ngó vào bên trong, liền thấy thiếu nữ tóc xõa xuống vai, mình mặc áo trắng, yếu điệu thướt đi ở phía trước, trông như một nàng tiên vậy. Còn thiếu niên vận võ tranh, tuổi trạc đôi mươi tên là Ôn Hoàng vẫn tiếp tục đi theo, tay ôm áo, trên má của y có dấu vết năm ngón tay còn đỏ hồng. Y theo sau thiếu nữ, không dám cách xa quá và cũng không dám đến gần, mồm nói tiếp:

- Cô nương hãy ngừng chân lại, tôi có mấy lời muốn thưa cùng.

Thiếu nữ phát giác Ôn Hoàng theo sau nên có vẻ bực mình, nhưng nàng giả bộ không biết, vẫn đi về phía trước. Ôn Hoàng thấy nàng ta không trả lời, y lại tưởng nàng bằng lòng vội tiến tới gần, giơ tay ra ôm lấy vai nàng.

Thiếu nữ áo trắng đột nhiên quay người lại, quát mắng:

- Nếu người còn dám tiến lên một bước nữa, bốn cô nương sẽ cho một cái bạt tai nừa cho mà coi.

Lúc ấy Thanh Lam đã trông thấy rõ mặt nàng, thấy nàng tuổi chỉ trạc mười lăm, mười sáu, nước da trắng trẻo, đẹp tuyệt vời, khuôn mặt nàng hao hao giống Liễu Lý với Lan Nhi.

Hình như Ôn Hoàng không sợ nàng tát mà chỉ sợ nàng không trả lời thôi, nên y nghe thấy nàng nói như thế, vội tiến lên một bước rồi vừa cười vừa đỡ lời:

- Cô nương cứ đánh đi. Được chết dưới hoa mẫu đơn, dù có hóa ra ma cũng phong lưu chán.

Thiếu nữ nọ thấy y lại tới gần, tức giận khôn tả, liền quay người lại, giơ hai tay lên nhằm mặt đối phương tát luôn.

Ôn Hoàng cũng không phải tay vừa, thấy nàng nọ giơ tay tát, y vội nhảy lùi về phía sau tránh né ngay, nhưng thiếu nữ ra tay quá nhanh y chỉ có thể tránh được thế bên phải thôi, còn má bên trái vẫn bị nàng đánh trúng.

Lần này có lẽ thiếu nữ ra tay quá nặng nên Ôn Hoàng bị tát trúng một cái, người đã lao đảo suýt té ngã.

Thì ra Ôn Hoàng là môn hạ của Vương ốc Tảo Nhân. Vì là đồ đệ út, rất được sư phụ cưng, y không bị quát mắng nửa câu chứ đừng nói là đánh nữa. Ngày hôm nay y bỗng bị thiếu nữ này tát luôn hai cái như thế, khi nào y chịu để yên nên vừa rút lui xong, y đã rút chiếc vòng ngọc xanh ra, quát lớn:

- Con nhãi không biết xấu tốt là gì cả. Tiểu gia thương mi mà mi còn làm bộ làm tịch như vậy. Hôm nay phải cho mi một bài học mới được!

o0o